

Honderd jaar pinksterkerken

dr. B. Plaisier

Olympisch Stadion op zaterdag 15 september 2007

Beste vrienden, broeders en zusters in Jezus Christus

Het is een vreugde en voorrecht om vanmorgen hier bij u te zijn. Namens de Protestantse Kerk in Nederland wil ik u van harte gelukwensen met uw honderdjarige bestaan. Voorwaar een moment om te vieren. Reden om in grote dankbaarheid bij elkaar te zijn. Niet zozeer omdat u als levenskrachtige gemeenten in deze eeuw kunt terugkijken op een geschiedenis van groei en uitbouw, maar vooral omdat zichtbaar wordt dat de Geest werkt. De Geest werkt niet alleen in de harten van mensen, maar laat zijn aanwezigheid en kracht ook zien in het ontstaan van gemeenschappen en in de dienst aan mensen. Het ontstaan en de onstuimige groei van de Pinksterkerken heeft te maken met het verrassende en steeds weer nieuwe werk van de Geest.

Misschien vindt u het vreemd dat ik vanuit de Protestantse Kerk in Nederland – de kerk die hervormden, gereformeerde en lutheranen verenigt – dit zo zeg. We hebben in het verleden wel eens andere dingen over u gezegd. Velen die in de afgelopen eeuw onze kerk verlaten hebben, moesten ervaren dat hun weggaan bijna gezien werd als een soort doodzonde. Wat is er in het verleden soms met minachting over u gesproken. Er werd nogal eens over u gepraat alsof u niet meer geestelijk gezond was. De enthousiaste uitingen van de vreugde van het geloof, de tekenen van de Geest in tongentaal, profetie en genezing werden soms bestempeld als werk van de Boze. Wat een *dédain*, verachting. Alsof emotie behoort tot een primitieve vorm van geloven. Net als de moslims nu, werd u daarbij door verlichtingsdenkers veracht en achterlijk gevonden.

Broeders en zusters, ik wil u zeggen, dat ik me hiervoor schaam. Zo mogen wij elkaars diepste geloofskeuzes niet minachten – voor zo'n houding hebben we vergeving nodig! Daarmee hebben we namelijk de Geest bedroefd en het werk van Christus in de weg gestaan. We hebben een anti-getuigenis afgegeven en het voortgaande werk van de Geest soms belemmerd. Het is daarom met enige schroom dat ik vanmorgen temidden van uw feestvreugde het woord tot u richt. Want ook nu is er vaak nog een houding van negativiteit en neerbuigendheid te bespeuren.

Ik hoop van ganser harte dat we met dit eeuwfeest ook een streep kunnen halen door deze manier van spreken en denken over elkaar. Ik bid God, dat Hij voor ons een nieuwe weg opent.

Gelukkig zijn we die weg van toenadering en wederzijdse waardering al langer aan het gaan. Reeds in 1960 heeft de Nederlandse Hervormde Kerk zich intensief bezig gehouden met 'Pinksteren' en werd er in een officieel geschrift erkend dat 'de Pinksterbeweging alleen maar kon opkomen omdat er in de kerk zelf zo weinig betoon van geest en kracht was'. Er werd beleden dat de oudere kerken vaak leiden onder een gebrek aan de Heilige Geest. Daarom werden er zo'n veertig jaar geleden heel voorzichtig stappen gezet om elkaar, maar vooral het werk van de Geest in grote volheid te leren kennen. Daarvoor ben ik dankbaar. Niet dat er in de plaatselijke gemeenten snel een grote verandering naar elkaar toe ontstond, maar wij zijn elkaar wel stapje voor stapje meer genaderd.

Dat is een belangrijke ontwikkeling, want – dat is mijn diepe overtuiging – wij hebben elkaar nodig. Wij zijn samen ledematen van het lichaam van Christus. In al onze verscheidenheid en soms ook tegenstrijdigheid. Maar toch: door Hem uit de wereld geroepen om een licht te zijn.

Ik ben dankbaar dat in ons land steeds meer samenwerkingsverbanden ontstaan. Bij alle vragen die we over elkaar hebben, raken we er meer van overtuigd dat de geestelijke situatie in ons land als het ware schreeuwt om gezamenlijk optrekken. Onze eenzijdigheden, onze onmacht en soms overmoedigheid, vragen soms om correctie. We hebben wederzijdse bemoediging nodig, de stimulans om door te gaan; het samen putten uit de schatten van het Woord en onze brede christelijke traditie.

Ook de Wereldraad van Kerken en de Raad van Kerken in Nederland zijn hiervan steeds meer overtuigd geraakt. Er vinden op alle mogelijke gebieden gesprekken plaats. We komen elkaar steeds vaker tegen en luisteren naar elkaars verhalen over wat de Geest ons gegeven heeft, over zijn weg met ons en de missionaire roeping in onze samenleving. Zo gebeurt dit ook tussen de VPE en de Protestantse Kerk in Nederland. We spraken elkaar in de afgelopen jaren en zochten met elkaar naar woorden en daden om het gezicht van onze Heer en Heiland te laten oplichten in onze maatschappij. We voelden ons in die gesprekken soms diep verbonden. Daarom spreek ik de wens uit dat we in de tweede eeuw van uw bestaan niet meer langs elkaar heen zullen leven, dat we elkaar leren waarderen en verder zullen helpen op gebieden waar we elkaar hard nodig hebben.

Moge de Geest van Christus ons allen bezielen en vervullen met vreugde en kracht. En laten we samen ook bidden voor en werken aan onze samenleving, die roept om perspectief, om gemeenschap, om echte zorg, verdraagzaamheid en rechtvaardigheid. Wat zou het geweldig zijn als we met elkaar een teken van hoop mochten zijn. Kom Heilige Geest, vernieuw uw kerk!